

AL VOGELEND DE ZOMER DOOR

Zómer?! Ik zit net te denken aan een protest-demonstratie in de Bilt. Met een béétje geluk, een béétje goede wil, niet al te veel eisen aan het weer stellen en dank zij de goede zorgen van onze excursie-leiders werd het toch weer een reuze-seizoen. Ik denk b.v. aan die tocht naar Texel op 25 maart. Windstil weer en wat willen we nog meer op dat altijd wat stormachtige eiland? De dag begon prachtig met een wat nevelig zonnetje, dat al spoedig zijn sluiers liet vallen om ons van alles en nog wat te laten zien. Lepelaars, zo maar midden in het weiland, een Rouwkwikstaart, Tureluurs, zelfs een IJslandse. Verder: Kluten, die ik zo bijzonder mooi vind, Smienten, Wintertalingen, Grutto's, rose en niet-rose; Rotganzen, die zichzelf slecht presenteren want ze zeggen alsmaar rot-rot. En nog veel meer. Bij voorbeeld die dag naar Cadzand.

Het mooiste van Cadzand vind ik de Ooievaars, hoog boven je hoofd komen ze aanzeilen, rustig, deftig, zoals het fatsoenlijke ooievaars betaamt. En dan de Uilen! Wijze vogels, die met een onnavolgbaar dédain kijken naar al dat weetgierige drukke bezoek.

Hoogtepunt nr. 3 was de tocht 's nachts langs de Waal. Kent u de nacht op de zich slingerende dijken en dijkjes langs de rivier? Het gestamp van de boten? Ja, wil jede vogels horen, dan stoort het misschien, maar het heeft ook iets intiem, iets vertrouwd, vind ik. De nacht heeft z'n eigen geluiden. Vooreerst: de kikkers, weliswaar ijverige maar toch ook eentonig, even later de Rietzanger met zijn eindeloos gevarieerd lied. Tegen de ochtend, maar nog is het donker: de Nachtegaal. Hij raakt niet uitgezongen. Zijn melodiën, trillers en fluittonen zetten de stilte als het ware in bloei.

Even later gaat de hemel verkleuren, het is fris nu en we staan stil in een weiland ergens bij Nijmegen. De zon is er nog niet, maar de nacht heeft zich teruggetrokken. Dat waar we de hele tocht op gehoopt hadden, wordt werkelijkheid— — — de Kwartelkoning. Y.S. Vogel heeft hem geroepen met zijn bandrecorder. We hoorden hem steeds dichterbij en ja— wel hoor R. van Maanen krijgt de vogel in de kijker. Hij zit op een open plek naast een graspolletje en heeft zich, tegen z'n gewoonte in, duidelijk zichtbaar voor ons opgesteld en laat zich van alle kanten bezien. Er zijn er meer. We horen ze ook achter ons.

Inmiddels is het morgenconcert van de vogels op zijn hoogtepunt gekomen en we lopen verder. Bij een bosje roept iemand de Wielewaal, die melodieuze antwoordt vanuit de hoge bomen. De zon, die een stralende dag aankondigt schijnt nu in volle glorie en herinnert ons eraan, dat we weer eens naar huis moeten.

Nu dacht u toch niet, dat er maar drie hoogtepunten waren? Niets is minder waar! De tochten met de club of op mijn eentje op het Naardermeer, in de Fompolder, in de Flevo-polder, langs het Gooimeer en op de verschillende landgoederen vormden even zo vele verrukkelijke momenten. Ik wil over één avond, want het was geloof ik de enige warme, nog even vertellen.

Het was windstil en ik had de hele middag gefietst. Ik wist niet van ophouden en had het gevoel dat R. van Maanen na een werkdag misschien wel iets wilde beginnen. Dat gevoel was juist. En zo liepen we op de Huizer Pier en langs de Gooimeer-kust. De hemel boven het meer trok dicht tot een machtige dreiging, maar er viel geen druppel. We hoorden en zagen Regenwulpen over vliegen, op het meer vertoonden zich jonge Futen met hun pyamajasje aan en Visdiefjes en Zwarte sterntjes probeerden nog een visje te verschalken. Over de planten en planjes waar ik op gewezen ben, praat ik maar niet, want men moet zich weten te beperken. Inmiddels ben ik aan het eind gekomen van mijn verhaal. Er rest mij nog een klein plekje voor een groots woord:

D A N K

aan allen die hun tijd en kennis beschikbaar stelden om ons de wereld rond ons te leren zien, waarderen en liefhebben.

H. van de Velden